

[Tastesen.]

at mange forskellige muligheder forsøges, så vi kan indvinde den fornødne erfaring.

Det er desværre en kendsgerning, at et antal af de unge er kommet ud i en så stærk afhængighed af narkotika, at de kun kan få tilfredsstillet deres behov ved kriminelle handlinger. Der bør fra samfundets side foreligge tilbud om, at de kan frigøre sig fra denne situation ved at henvende sig på en narkoklinik og få den forsyning af stof, som er nødvendig, for at de kan leve en nogenlunde rimelig tilværelse. Muligheden for en revalidering af dette klientel er ikke stor, men en langsom og tålmodig indsats skal gøres af de offentlige myndigheder.

En enkelt bemærkning om hospitalsbehandlingen af den psykiske lidelse. Jeg forstår, at der er forskellige planer; det er ganske vist hastværksarbejde, idet man ikke har konsulteret de forskellige hospitaler, som skal tage sig af det, men de problemer klares vel. Men jeg er blevet bekendt med, at de psykiske patienter, som indlægges til hospitalsbehandling, kun får et beløb på 37 kr. pr. måned at disponere over. Jeg tror ikke, det er et godt led i en psykisk behandling at holde sig på et så latterlig lille beløb. Patienterne kan herudover få nogle lomme penge, men dér har man et gammelt system med, at man anlægger en moralsk vurdering, og det er oversygeplejersken, som skal træffe afgørelsen her. Jeg synes, man skal se på de forhold, og jeg henstiller til ministeren at være opmærksom herpå.

Et meget stort problem opstår, når de unge efter behandling skal sluses ud i det pulserende liv igen. Jeg tænker på den indsats, der skal gøres af Dansk Forsorgsselskab og af børne- og ungdomsforsorgens efterværn. Til disse formål er der i øjeblikket stillet alt for få midler til rådighed. Det ser ud til, at regeringen er indstillet på øgede bevillinger til dette yderst vigtige efterværnsarbejde. I øjeblikket betales der til Dansk Forsorgsselskab 3 kr. pr. dag for hver person, der føres tilsyn med. Set i forhold til, at prisen for anbringelse på institution eller i fængsel er ca. 100 kr. pr. dag, er dette et yderst ringe beløb. Når folk skal spærres inde, er vi villige til at betale, hvad det koster, men når de skal sluses ud igen i et samfund, hvor de har vanskeligt ved at til-

paske sig, ja, så spares der på skillingerne. Det er ulogisk.

På trods af, at institutionen Dansk Forsorgsselskab har haft et driftsunderskud på ca. 230.000 kr. i sidste regnskabsår, har justitsministeriet i en skrivelse af 9. oktober 1968 forlangt, at et overskud fra et tidligere år på 230.000 kr. skal tilbagebetales til statskassen, og dette i en situation, hvor antallet af tilsyn er stærkt stigende bl. a. på grund af de betingede fængselsstraffe; i øjeblikket er det oppe på ca. 5.700. Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om han efter på årsmødet i Dansk Forsorgsselskab den 22. oktober sidste år at være blevet bekendt med den alvorlige finansielle situation har taget skridt til at tilbagekalde denne skrivelse. Indsatsen fra Dansk Forsorgsselskab må betegnes som værende så vigtig, at det vil være tiltrængt med betydelig større dynamik i hjælpearbejdet, end man i øjeblikket kan nå op på. Det er i det hele taget et spørgsmål, om denne institution ikke kan gøres til en statsinstitution, især hvis der, som det er regeringens hensigt, skal oprettes en særlig afdeling, der skal tage sig af tilsynet med narkogruppen.

Med narkobølgen er en del udlændinge kommet her til landet og har indrettet deres eksistens på salg på det danske narkotikamarked. Selv om vi er et gæstfrit land, er der naturligvis grænser for, hvad vi kan acceptere; jeg vil derfor gerne spørge regeringen, om man vil indføre et indrejseforbud over en bestemt årrække for udlændinge, der fører narkotika til Danmark. På samme måde er det vel rimeligt, at der sker pasinddragelse over f. eks. en 5 års periode for danskere, som har været indblandet i narkotikaforhold i udlandet.

Vi har i øvrigt intet hørt om en mere effektiv indsats fra toldvæsenets side; hr. Ib Thyregod var lidt inde på det. Jeg tror, man kan finde frem til en effektiv opsporingsprocent, hvis toldvæsenet på de særlig udsatte steder bliver forsynet med hunde, der har en lugtesans, hvormed de kan opspore de farlige stoffer.

Jeg vil til slut gerne fremhæve, at oven over hele narkotikaproblematikken svæver spørgsmålet, om vi har forstået at indrette vort samfund på den rigtige måde. De unge, som kritiserer den ældre generations værdi-